

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 10Asan/20/2020
Identifikačné číslo spisu: 6019200367
Dátum vydania rozhodnutia: 30. marca 2022
Meno a priezvisko: JUDr. Katarína Benzová
Funkcia: predsedníčka senátu
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2022:6019200367.1

ROZSUDOK

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Benzovej a zo sudkýň Mgr. Kristíny Babiakovej (sudkyňa spravodajkyňa) a JUDr. Zuzany Šabovej, PhD. v právnej veci žalobcu: P. P. X., nar. XX. E. XXXX, trvale bytom Ľ. E. XXX/X, XXX XX M., právne zastúpený: JUDr. Mgr. Lucia Príčová, advokátka, so sídlom Strážovská 4, 974 11 Banská Bystrica, IČO: 50 601 881, proti žalovanému: Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície, so sídlom Sládkovičova 25, 974 05 Banská Bystrica, IČO: 00 151 866, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. PPZ-HCP-BB1-2019/003974-016 zo dňa 15. marca 2019, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S/135/2019-72 zo dňa 18. marca 2020, takto

r o z h o d o l :

- I. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a.
- II. Účastníkom konania nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a.

O d ô v o d n e n i e

O d ô v o d n e n i e

I.

Priebeh administratívneho konania

1. Disciplinárnym rozkazom Riaditeľa oddelenia cudzineckej polície PZ v Banskej Bystrici (ďalej aj „prvostupňový orgán“) č. 2 zo dňa 7. septembra 2018 bolo žalobcovi uložené podľa § 53 ods. 1 písm. b) zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže SR a železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon č. 73/1998 Z. z.“) disciplinárne opatrenie a to zníženie služobného platu o 10 % na dobu jedného mesiaca za disciplinárne previnenie podľa § 52 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z.. Dopustiť sa ho mal tým, že dňa 31. mája 2018 v čase o 11.55 hod. sa nezdržiaval na adrese, ktorá bola uvedená na tlačive, ktorým sa potvrdzuje dočasná neschopnosť na výkon štátnej služby pre chorobu alebo úraz (ďalej aj „PN“) a bezodkladne nadriadenému neoznámil zmenu tejto adresy, čím porušil základnú povinnosť policajta ustanovenú v § 48 ods. 3 písm. w) zákona č. 73/1998 Z. z.

2. Prvostupňový orgán v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na ustanovenie § 48 ods. 3 písm. w) zákona č. 73/1998 Z. z., podľa ktorého je policajt povinný zdržiavať sa na adrese v Slovenskej republike uvedenej na tlačive, ktorým sa potvrdzuje dočasná neschopnosť na výkon štátnej služby pre chorobu alebo úraz a bezodkladne oznámiť nadriadenému zmenu tejto adresy. Ďalej uviedol, že na tlačive, ktorým sa preukazuje PN predloženom A.. P.. X. bola adresa trvalého pobytu, ako aj presná adresa, kde sa bude zdržiavať v čase dočasnej neschopnosti na výkon štátnej služby, uvedená adresa L.. E. XXX/X, M.. V administratívnom spise je zdokumentovaná skutočnosť, že policajt sa dňa 31. mája 2018 v čase o 11.55 hod. zdržiaval na adrese J.. XX. Y. Č.. XXXX/X, W. W., a teda nie na adrese uvedenej na tlačive, ktorým sa potvrdzuje PN. Podľa vyjadrenia npor. N. k priebehu komunikácie s A.. P.. X., ako aj samotné vyjadrenie policajta nepriamo poukazovali na skutočnosť, že policajt sa na ul. XX. Y. Č.. XXXX/X, W. W. zdržiaval od začiatku PN, t. j. od 30. mája 2018. Zároveň bola zdokumentovaná skutočnosť, že A.. P.. X. dňa 31. mája 2018 ohľadne adresy aktuálneho pobytu komunikoval iba s npor. N., pričom menovanú žiadnym spôsobom nepožiadaval o nahlásenie zmeny adresy pobytu počas trvania dočasnej neschopnosti na výkon služby nadriadenému, a teda si nesplnil povinnosť oznámiť nadriadenému túto zmenu.

3. Podľa prvostupňového orgánu je povolanie policajta možné chápať ako celoživotné povolanie so všetkými zákonnými a morálnymi pravidlami. Základným predpokladom je dodržiavanie zákonnosti a disciplíny zo strany samotných policajtov a nástrojom na udržanie tohto stavu je činnosť nadriadeného spočívajúca v odmeňovaní príkladného plnenia úloh a ukladaním disciplinárnych trestov v prípade porušovania služobnej disciplíny.

4. Proti rozhodnutiu prvostupňového orgánu podal žalobca odvolanie, o ktorom rozhodol Riaditeľ Riaditeľstva hraničnej a cudzineckej polície Banská Bystrica rozhodnutím č. PPZ-HCP-BB1-2019/003974-016 zo dňa 15. marca 2019 tak, že odvolanie žalobcu zamietol a rozhodnutie prvostupňového orgánu potvrdil.

5. V odvolaní žalobca uviedol, že samotné potvrdenie o PN mu vypisovala sestrička, ktorej uviedol, že sa bude nachádzať v Banskej Bystrici a následne sestričke potvrdil, že adresa jeho trvalého pobytu platí. Uviedol, že sa nemohol sústrediť na otázky ošetrojúceho personálu ambulancie a týmto nedopatrením sa mohlo stať, že na tlačive bola uvedená adresa L. E.E. XXX/X, M. a nie adresa, na ktorej v súčasnosti býva. Zmenu adresy nahlásil npor. N. dňa 31. mája 2018, pričom v danom čase nevedel, že na potvrdení je uvedená zlá adresa. Objektívne sa o zle uvedenej adrese dozvedel až 25. júna 2018, a teda podľa jeho vyjadrenia neobstojí vyjadrenie, že bezodkladne neoznámil zmenu adresy. Skutočnosť, že kontrola liečebného režimu bola vykonaná na adrese J.. XX. Y. X, W. W. a nie na adrese trvalého pobytu podľa jeho názoru potvrdilo, že osoby poverené na výkon kontroly dodržiavania liečebného režimu mali vedomosť o jeho zmene adresy pobytu.

6. Žalovaný na základe odvolania vykonal nové dôkazy, a to písomné vyjadrenie pani T. O., zdravotnej sestry, ktorá vyplňala tlačivo potvrdzujúce PN A.Á.. P.. P. X. a stanovisko Sekcie personálnych a sociálnych činností a osobného úradu Ministerstva vnútra SR k § 48 ods. 3 písm. w) zákona č. 78/1998 Z. z., pričom o týchto skutočnostiach bol žalobca informovaný a súčasne mu bola daná možnosť nahliadnuť do spisu a oboznámiť sa s dôkazmi, ako aj možnosť vyjadriť sa k nim. Odvolací orgán nové dôkazy vykonal preto, aby riadne zistil skutkový stav veci. Odvolací orgán ďalej uviedol, že menovaná sestra jednoznačne vylúčila možnosť, že by z jej strany došlo k omylu ohľadne vypisovania predmetného tlačiva potvrdzujúceho PN, a preto žalovaný tvrdenie žalobcu považoval za účelové. Tiež uviedol, že podľa § 243 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. bolo odvolanie prerokované v poradnej komisii Riaditeľa Riaditeľstva hraničnej a cudzineckej polície, pričom poradná komisia odporučila odvolanie žalobcu zamietnuť a rozhodnutie potvrdiť.

II.

Priebeh konania pred správnym súdom a jeho rozhodnutie

7. Žalobca sa včas podanou žalobou domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného, ako aj jemu predchádzajúceho rozhodnutia prvostupňového orgánu. Žalobca namietal, že sa nedopustil disciplinárneho previnenia, ktoré je mu kladené za vinu. Uviedol, že v jeho prípade nešlo o také disciplinárne previnenie, o ktorom by bolo potrebné rozhodovať 9 mesiacov bez ďalších nových dôkazov, ktoré by neboli už k dispozícii pri rozhodovaní v prvom stupni a ktoré mal vykonať už prvostupňový orgán. Odvolacie konanie bolo začaté dorúčením odvolania dňa 20. septembra 2018 od kedy začala plynúť lehota na rozhodnutie, ktorá je - bezodkladne spravidla do 60 dní odo dňa podania odvolania. Odvolacie konanie teda začalo 20. septembra 2018 a lehota 60 dní uplynula dňa 19. novembra 2018. Odvolací orgán doručil žalobcovi až v decembri 2018 oznámenie zo dňa 3. decembra 2018 o predĺžení lehoty na rozhodnutie. Žalobca ďalej uviedol, že v čase vykonania kontroly nevedel, že na PN-ke je uvedená zlá adresa, dozvedel sa to až pri kontrole, kde bol žalobca povinný sa na mieste k tejto situácii vyjadriť, z čoho vyplýva, že došlo k bezodkladnému uvedeniu zmeny adresy. Objektívne sa žalobca o zle uvedenej adrese na PN-ke dozvedel až zo žiadosti o vyjadrenie zo dňa 25. júna 2018. Kroky samotného príslušného orgánu, ktorý vykonával kontrolu potvrdili, že zmena adresy bola uvedená a potvrdzuje to aj úradný záznam o výsledku kontroly zo dňa 31. mája 2018. Žalobca ďalej poukázal, že pojem bezodkladne tak ako vyplýva z právnej praxe je lehota do 8 dní. A teda žalobca, ktorý bol povinný bezodkladne oznámiť nadriadenému zmenu tejto adresy, túto zmenu oznámil ešte predtým ako sa objektívne dozvedel o zle uvedenej adrese na PN-ke. Preto pojem bezodkladne nemožno zamieňať za pojmy ako „pri najbližšej možnej príležitosti“ alebo „ihneď ako je to možné“, alebo „v primeranej lehote s prihliadnutím na okolnosti“. Žalobca poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 10Sžso/3/2015 v obdobnom prípade práceneschopnosti príslušníka policajného zboru. Tiež namietal, že odvolací orgán, ktorá doplnil dokazovanie, o doplnení dokazovania žalobcu neinformoval, dostatočne ho neodôvodnil a v rozpore so zákonom suploval povinnosti prvostupňového orgánu.

8. Žalovaný vo vyjadrení k správnej žalobe uviedol, že si nie je vedomý pochybenia pri začatí disciplinárneho konania, nakoľko zo strany žalovaného boli zistené všetky skutočnosti a dôkazy, ktoré boli podkladom k vydaniu napadnutého rozhodnutia. Žalovaný po vyhodnotení podkladov dospel k záveru, že žalobca si nesplnil základnú povinnosť ustanovenú v § 48 ods. 3 písm. w) zákona č. 73/1998 Z. z. a to v tom, že dňa 31. mája 2018 v čase trvania dočasnej neschopnosti na výkon štátnej služby sa nezdržiaval na adrese uvedenej na tlačive. V súvislosti s výškou disciplinárneho opatrenia uviedol, že z dôvodu opakovaného porušovania základných povinností policajta, ku ktorým dochádzalo zo strany žalobcu opakovane, pristúpil žalovaný k uloženiu disciplinárneho opatrenia formou zníženia služobného platu o 10 % na dobu mesiaca. Žalovaný ďalej uviedol, že nevidí priehyby v tom, že konanie trvalo 9 mesiacov, kde prvostupňové disciplinárne konanie trvalo dva mesiace a 6 mesiacov druhostupňové konanie. V zmysle § 243 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. je odvolací orgán povinný rozhodnúť spravidla do 60 dní odo dňa podania odvolania. Odvolací orgán samotné odvolanie žalobcu obdržal spolu s administratívnym spisom prvostupňového správneho orgánu dňa 8. októbra 2018, pričom samotné odvolacie konanie bolo zdĺhavé z dôvodu vyžiadania si podkladov z iných súčastí, o čom svedčia aj samotné dožiadania evidované v administratívnom spise. Žalovaný zdôraznil, že žalobca svojmu nadriadenému zmenu adresy neoznámil, hoci tak mal urobiť, nakoľko mu bol známy telefonický kontakt a to aj na mobilný služobný telefón, tak svojho nadriadeného, ako aj jeho dvoch zástupcov. O tom, že by sa mohol žalobca zdržiavať na inej adrese, než je adresa jeho trvalého pobytu sa nariadený dozvedel len sprostredkované od npor. P. N.. Žalovaný na základe stanoviska Sekcie personálnych a sociálnych činností a osobného úradu Ministerstva vnútra SR k § 48 ods. 3 písm. w) zákona č. 73/1998 Z. z. mal za to, že slovné spojenie bezodkladne oznámiť nadriadenému vyjadruje povinnosť túto skutočnosť oznámiť nadriadenému ihneď ako nastala. Vzhľadom na uvedené žalovaný zastáva názor, že v tomto prípade nie je možné termín bezodkladne chápať ako lehotu v rozsahu 8 dní, pretože adresa pobytu počas trvania dočasnej neschopnosti na výkon štátnej služby sa na tlačive o potvrdení dočasnej neschopnosti pre výkon štátnej služby uvádza aj pre potreby kontroly dodržiavania liečebného režimu.

9. V replike žalobca k vyjadreniu žalovaného uviedol, že naďalej vidí zásadné porušenie zo strany žalovaného v dĺžke konania a teda vo vzniku priet'ahov v konaní. Zároveň zotrval na skutočnosti, že z jeho strany nedošlo k porušeniu povinnosti a už vôbec nie k zavinenému porušeniu povinnosti policajta. Zároveň poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 23S/96/2017 zo dňa 6. decembra 2017, podľa ktorého je žalovaný povinný žalobcu oboznámiť s dôkazmi, ktoré zaobstaral, vyhodnotil a zbral do úvahy pri vydávaní rozhodnutia.

10. V duplike žalovaný uviedol najmä, že má za to, že žalobcovi nebolo odopreté právo oboznámiť sa s podkladmi, ktoré viedli k disciplinárnemu konaniu, nakoľko má za to, že forma, ktorou sa s ňou oboznámil nie je dôležitá (tzn. vyjadrenie sa k výzve, či nahliadnutie do spisu). V ostatných častiach žalovaný zotrval na svojom vyjadrení k žalobe.

11. Správny súd preskúmal správnu žalobou napadnuté rozhodnutie a postup žalovaného, ako aj prvostupňového orgánu a vydal rozsudok č. k. 23S/135/2019-72 zo dňa 18. marca 2020, ktorým žalobu podľa § 190 SSP zamietol.

12. Správny súd uzavrel, že správne orgány vychádzali z riadne zisteného skutkového stavu a preto v danom prípade zo strany žalobcu jednoznačne došlo k porušeniu § 48 ods. 3 písm. w) zákona č. 73/1998 Z. z., nakoľko uviedol ako miesto svojho pobytu adresu svojho trvalého bydliska. Správny súd nemal za preukázané, že žalobca neodkladne oznámil zmenu svojho pobytu, pretože túto zmenu oznámil až na základe kontaktu zo strany služobného úradu.

13. Žalobné námietky týkajúce sa prekročenia zákonnej lehoty na rozhodnutie zo strany žalovaného, považoval správny súd za nedôvodné vzhľadom k tomu, že skutočnosť o nemožnosti rozhodnúť v lehote 60 dní bola žalobcovi riadne a včas v lehote 60 dní oznámená, ako aj s poukazom na skutočnosť, že v rámci odvolacieho konania boli zabezpečované ďalšie relevantné podklady pre vydarenia rozhodnutia.

14. Správny súd považoval aj námietky, že žalobcovi neboli predložené dôkazy, resp. s nimi nebol oboznámený, za nedôvodné. Podľa správneho súdu z administratívneho spisu táto skutočnosť nevyplýva, keďže sám žalovaný o tejto skutočnosti žalobcu upovedomil. Žalobca nahliadnutím do spisu a následným vyjadrením mal možnosť sa k predmetným podkladom rozhodnutia vyjadriť. Správny súd tiež považoval uložené disciplinárne opatrenie za dôvodné a prvostupňovým orgánom ako aj žalovaným za riadne odôvodnené.

III.

Kasačná sťažnosť a priebeh konania na kasačnom súde

15. Proti napádanému rozsudku správneho súdu podal žalobca - sťažovateľ kasačnú sťažnosť z dôvodu, že tento vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a predstavuje odklon od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu (§ 440 ods. 1 písm. g) a h) SSP). Navrhla kasačnému súdu napádaný rozsudok zrušiť a vec vrátiť správne súdu na ďalšie konanie, eventuálne tento rozsudok zmeniť a zrušiť rozhodnutie žalovaného.

16. Sťažovateľ považuje právne posúdenie predmetnej veci za nesprávne najmä preto, že podľa jeho názoru správne orgány nezistili spoľahlivo skutočný stav, keď tvrdil, že v čase kontroly objektívne nevedel, že na tlačive o PN je uvedená zlá adresa, preto porušili zásadu materiálnej pravdy žalobca zásadne nesúhlasil so záverom správneho súdu, že neoznámil zmenu svojho pobytu. Opak vyplýva podľa neho z toho, že kontrola bola vykonaná priamo na oznámenej adrese a nie na adrese trvalého pobytu. Poukazoval na to, že pojem bezodkladne vyplynul z právnej praxe ako lehota v rozsahu 8 dní (napr. uznesenie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 26Cob 108/2005 alebo podľa názoru Najvyššieho súdu SR ako spravidla pár dní (maximálne 5 až 7). Zhrnul, že pojem bezodkladne nie je zákonom definovaný a preto treba jeho primeranosť posudzovať podľa okolností prípadu, pričom v

posudzovanom prípade to bolo na druhý deň od začatia PN a hneď ako sa o nesprávnom zápise na tlačive o PN žalobca dozvedel.

17. Žalobca tiež namietal postup žalovaného ako aj prvostupňového orgánu, ktoré nerozhodli v primeranej lehote a preto sa mali dopustiť prieťahov v konaní. Odvolacie konanie bolo začaté dorúčením odvolania dňa 20. septembra 2018 od kedy začala plynúť lehota na rozhodnutie, ktorá je - bezodkladne spravidla do 60 dní odo dňa podania odvolania. Odvolacie konanie teda začalo 20. septembra 2018 a lehota 60 dní uplynula dňa 19. novembra 2018. Odvolací orgán doručil žalobcovi až v decembri 2018 oznámenie zo dňa 3. decembra 2018 o predĺžení lehoty na rozhodnutie.

18. Žalobca vidí nesprávne právne posúdenie aj v tom, že správny súd nevidel pochybenie zo strany žalovaného pri oboznamovaní administratívneho spisu voči žalobcovi. Podľa žalobcu je lehota 5 dní na prípadné predloženie dôkazov a vyjadrenie sa v rozpore s právom na spravodlivý proces. Podľa žalobcu ustanovenie § 238 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z.z. nestanovuje žiadnu lehotu na predkladanie dôkazov a preto žalovaný konal v rozpore s čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Tiež poukázal na to, že odvolací orgán môže podľa § 243 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z.z. vykonať nové dôkazy, ale ich nevyhnutnosť musí odôvodniť. Považoval za v rozpore so zásadami správneho trestania, aby odvolací orgán vykonával nové dokazovanie bez oboznámenia účastníka konania, suploval prvostupňový orgán a vykonával dôkazy, ktoré už mohol vykonať prvostupňový orgán. Žalobca tiež namietal záver o výške sankciu, ktorú považoval za neprimeranú, pretože nie je možné brať do úvahy jeho minulé disciplinárne potrestania a súd nepozná ich okolnosti.

19. K námietke, že sa správny súd odchyľil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu žalobca uviedol, že správny súd nevzal do úvahy rozhodnutia, ktoré žalobca citoval v žalobe (R 26/2012, R 90/2012, R 98/2012, R 22/2013, 3 Sžnč 5/2008, 3 Sžo 56/2014, 10 Sžo 3/2015).

20. Žalobca žiadal, aby kasačný súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie, alebo žiadal zrušiť rozsudok správneho súdu a vrátiť mu vec na ďalšie konanie. Uplatnil si nárok na náhradu trov kasačného konania.

21. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti uviedol, že má za preukázané, že žalobca sa nezdržoval na adrese uvedenej na tlačive, ktorým sa potvrdzuje PN. Podľa žalovaného bola adresa pobytu riadne uvedená, pričom pojem „detto“ znamená opakovanie k adrese trvalého pobytu, ktorá bola na tlačive riadne vypísaná. Poukázal tiež na to, že zdravotná sestra jasne uviedla, že sám žalobca uviedol adresu trvalého pobytu ako miesto, kde sa bude počas PN zdržiavať. Žalovaný trval na to, že skutkový stav bol dostatočne zistený a žalobca mal a mohol trvať na tom, aby bola do tlačiva o PN zapísaná iná adresa, ak vedel že sa bude zdržiavať na inej adrese. O zmene adresy sa nadriadený dozvedel iba sprostredkovane cez A.. P. N., čo však nemožno považovať za oznámenie zmeny adresy nadriadenému. Žalobca sám navyše neprejavil žiadnu snahu sám oznámiť zmenu adresy pobytu ako je to požadované v § 48 ods. 3 písm. w) zákona č. 73/1998 Z.z.

22. K dĺžke disciplinárneho konania žalovaný uvádza, že trvalo zdlhavo z dôvodu vyžiadania si podkladov z iných súčastí a o skutočnosti, že nebude rozhodnuté do 60 dní bol žalobca informovaný. K lehote na predloženie dôkazov žalovaný uviedol, že bola stanovená primerane a ak sa žalobca domnieval, že nemal dostatočný časový priestor, mohol požiadať o jej predĺženie, čo neurobil. Tento hraničný termín stanovil žalovaný z toho dôvodu, aby žalobca vedel v akej lehote sa môže vyjadriť k podkladom rozhodnutia a aby mohol žalovaný vo veci rozhodnúť. Poukázal na to, že žalobca mohol počas celého konania bez obmedzenia do spisu nahliadať. Žiadal rozsudok správneho súdu potvrdiť.

23. Dňa 1. januára 2021 nadobudla účinnosť novela Ústavy Slovenskej republiky, ústavný zákon č. 422/2020 Z. z. ktorým sa mení a dopĺňa Ústava Slovenskej republiky č. 460/1992 Zb. v znení neskorších predpisov, ktorou bol zriadený Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (čl. 143 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky). K 1. augustu 2021 prevzal Najvyšší správny súd Slovenskej republiky kasačnú agendu správneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v správnom súdnictve, vrátane prerokúvanej veci (čl. 154g ods. 4, 5 a 6 Ústavy v spojení s § 101e ods. 1 a 2 a § 8a ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších

predpisov). V súlade s rozvrhom práce Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky na rok 2021 bola prerokúvaná vec pridelená náhodným výberom na rozhodnutie senátu 3 S a bola v kasačnom konaní vedená pod pôvodnou spisovou značkou.

IV.

Posúdenie kasačného súdu

24. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 SSP), po zistení, že kasačná sťažnosť sťažovateľa bola podaná včas (§ 443 ods. 1 SSP), oprávnenou osobou (§ 442 ods. 1 SSP) a je prípustná (§ 439 ods. 1 SSP), preskúmal napadnutý rozsudok správneho súdu v medziach sťažnostných bodov uplatnených sťažovateľom (§ 453 ods. 2 SSP) spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná.

25. Sťažovateľ v kasačnej sťažnosti nastolil viacero otázok správneho právneho posúdenia zo strany správneho súdu, a to (i) či zo zisteného skutkového stavu možno vyvodit' záver o spáchaní disciplinárneho previnenia žalobcom, (ii) či dĺžka konania žalovaného a prvostupňového orgánu spôsobuje nezákonnosť napádaného rozhodnutia, (iii) či môže odvolací orgán doplniť dokazovanie a (iii) či lehota 5 dní na prípadné predloženie dôkazov a vyjadrenie sa má vplyv na zákonnosť napádaného rozhodnutia.

26. Kasačný súd na úvod uvádza, že sťažovateľ ako dôvod kasačnej sťažnosti uviedol aj odklon správneho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu podľa § 440 ods. 1 písm. h) SSP. Za ustálenú rozhodovaciu prax kasačného súdu možno považovať jej právne názory, ktoré sú kasačným súdom opakovane potvrdzované (vyjadrené vo viacerých rozhodnutiach kasačného súdu alebo aj v jednotlivom rozhodnutí, ak neboli spochybnené alebo bolo na nich nadviazané) alebo ich ustálenosť je iným spôsobom kasačným súdom komunikovaná (napr. publikáciou v oficiálnej zbierke kasačného súdu či inštitucionalizovaným procesom prostredníctvom rozhodovania veľkého senátu).

27. V súlade s princípom kompetenčnej kontinuity (bod 23) je za ustálenú rozhodovaciu prax kasačného súdu potrebné považovať aj právne názory obsiahnuté v rozhodnutiach a stanoviskách správneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky spred 1. augusta 2021, či už opakovane prezentované v jeho rozhodnutiach, v rozhodnutiach veľkého senátu alebo vydané v zbierke stanovísk a rozhodnutí, ako aj rozhodnutia veľkého senátu správneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

28. V zmysle § 440 ods. 2 SSP je sťažovateľ povinný vymedziť dôvod kasačnej sťažnosti uvedený v odseku 1 písm. h) SSP tak, že uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie v čom spočíva tvrdená nesprávnosť. Z takto koncipovaného sťažnostného dôvodu je zrejmé, že je na samotnom sťažovateľovi, aby v prvom rade uviedol konkrétny právny názor, ktorý možno považovať za ustálenú rozhodovaciu činnosť, s ktorým má názor krajského súdu v prejednávanej veci kolidovať a v druhom rade uviedol také argumenty, ktoré poukazujú na to, že sa krajský súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu. Sťažovateľ v kasačnej sťažnosti len citoval rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, prípadne len na ne odkazoval, pričom vôbec bližšie neozrejmil, v čom odlišne rieši toto rozhodnutie právnu otázku podstatnú pre vyriešenie prejednávanej veci. Keďže sťažovateľ nevymedzil kasačnému súdu dôvod kasačnej sťažnosti tak, ako to vyplýva zo SSP, ďalej sa týmto sťažnostným bodom nemohol zaoberať.

29. Ani sťažnostný bod podľa § 440 ods. 1 písm. g) SSP, keď podľa názoru žalobcu mal správny súd nesprávne právne posúdiť vec, nepovažuje kasačný súd za dôvodný.

30. Kasačný súd v prvom rade nemôže prisvedčiť námietke nesprávneho hmotnoprávneho posúdenia skutku, keď žalobca je presvedčený, že z jeho strany nedošlo k porušeniu povinnosti podľa § 48 ods. 3 písm. w) zákona č. 73/1998 Z.z.. V zmysle § 48 ods. 3 písm. w) zákona č.73/1998 Z. z. je policajt povinný zdržiavať sa na adrese v Slovenskej republike uvedenej na tlačive, ktorým sa potvrdzuje dočasná neschopnosť na výkon štátnej služby pre chorobu alebo úraz a bezodkladne oznámiť nadriadenému zmenu tejto adresy. V zmysle § 52 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z. je disciplinárnym previnením zavinené porušenie povinností policajta, pokiaľ nie je trestným činom alebo priestupkom.

31. Aj keby sa potvrdilo to, čo žalobca tvrdí, že nevedel o tom, že na tlačive o PN je uvedená adresa jeho trvalého bydliska ako miesto, na ktorom sa bude zdržiavať, kasačný súd je toho názoru, že vzhľadom na výkon služobného pomeru policajta a na práva a povinnosti, ktoré sú s touto službou spojené, je jeho povinnosťou poznať všetky povinnosti policajta a nimi sa riadiť. Ak ustanovenie § 48 ods. 3 písm. w) zákona č. 73/1998 Z. z. jasne stanovuje ako povinnosť policajta presne určiť miesto (a aj jeho zmenu), na ktorom sa počas PN bude zdržiavať, žalobca mal vzhľadom na okolnosti a na svoje osobné pomery povinnosť danú informáciu riadne lekárovi uviesť a jej splnenie aj náležite overiť (nedbanlivosť). Ak by totiž nebolo potrebné podpísať tlačivo na PN, ako to vyplýva z administratívneho spisu, žalobca by zjavne nemal dôvod na oznamovanie zmeny adresy, na ktorej sa zdržiava, čo by tiež bolo potrebné považovať za porušenie povinností policajta.

32. Kasačný súd preto v súlade so závermi žalovaného ako aj správneho súdu uvádza, že žalobca bol povinný hneď pri vypisovaní tlačiva o PN uviesť správnu adresu jeho pobytu, ako aj jej správne vyplnenie náležite skontrolovať. Ak tak neurobil, nemožno prijať záver, že dodatočným oznámením zmeny adresy, len na základe dopytu a výzvy zo strany príslušného orgánu, si žalobca splnil povinnosť bezodkladne oznámiť zmenu adresy, na ktorej sa bude zdržiavať počas PN. Navyše, ako to správne uvádza žalovaný ako aj správny súd, žalobca zmenu adresy na základe výzvy neoznámil nadriadenému, ako to vyplýva z § 48 ods. 3 písm. w) zákona č. 73/1998 Z. z., ale kolegyni P. N., a preto ani z tohto hľadiska svoju povinnosť stanovenú zákonom nespĺnil. Na základe vyššie uvedeného sa preto kasačný súd stotožňuje so závermi žalovaného ako aj správneho súdu o spáchaní disciplinárneho previnenia zo strany žalobcu.

33. K námietke žalobcu o prietáhoch v konaní zo strany žalovaného ako aj prvostupňového orgánu, ktoré majú podľa žalobcu vplyv na zákonnosť napádaného rozhodnutia, kasačný súd uvádza, že predmetom konania správneho súdu v konaní o všeobecnej správnej žalobe (§ 177 a nasl. SSP) je preskúmanie zákonnosti napádaného rozhodnutia. Ak bol žalobca presvedčený o prietáhoch v konaní, ktoré napádanému rozhodnutiu predchádzalo, mohol sa obrátiť na správny súd so žalobou proti nečinnosti orgánu verejnej správy (§ 242 a nasl. SSP) a domáhať sa jej odstránenia, čo však neurobil. Navyše lehota 60 dní uvedená v § 243 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. je uvedená ako lehota, v ktorej má odvolací orgán rozhodnúť „spravidla“ a žalobca bol o jej predĺžení v súlade so zákonom informovaný v lehote 60 dní od doručenia odvolania odvolaciemu orgánu (odvolanie bolo doručené odvolaciemu orgánu dňa 8. októbra 2018 a dňa 5. decembra bolo žalobcovi doručené oznámenie o predĺžení lehoty). Kasačný súd preto uzatvára, že konanie odvolacieho orgánu, ktoré žalobca považuje za prietahy v konaní, jednak nevykazovalo znaky neodôvodnených prietáhov v konaní a nemohlo mať ani vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia, a z toho dôvodu ani toto nemôže byť dôvodom zrušenie rozhodnutia žalovaného (§ 191 ods. 1 písm. g) SSP).

34. Žalobca ďalej namieta doplnenie dokazovania zo strany odvolacieho orgánu, pričom aj túto námietku považuje kasačný súd za nedôvodnú. V zmysle § 243 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z.z. odvolací orgán preskúma napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu; ak je to nevyhnutné, doterajšie konanie doplní, prípadne zistené nedostatky odstráni. Kasačný súd zhodne so správnym súdom uvádza, že odvolací orgán doplnil dokazovanie v súlade so zákonnou úpravou, riadne odôvodnil, prečo to považoval za nevyhnutné a žalobcu s vykonaným dokazovaním riadne oboznámil. Námietke žalobcu, že dokazovanie mohol vykonať už prvostupňový orgán, môže kasačný súd prisvedčiť, ale zároveň nie je možné doplnenie dokazovania zo strany odvolacieho orgánu považovať za nezákonnosť, keďže odvolací orgán konal v súlade so zákonom a v záujme pre čo najlepšie zistenie skutočného stavu veci.

35. Ako poslednú námietku žalobca uvádza, že správny súd nesprávne právne vyhodnotil lehotu 5 dní, ktorú žalovaný stanovil žalobcovi na vyjadrenie sa k podkladom rozhodnutia, čím mal porušiť jeho právo na spravodlivý proces. Kasačný súd ani tejto námietke žalobcu nemôže prisvedčiť. Žalobca vo svojej argumentácii odkazuje na ustanovenie § 238 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z.z., podľa ktorého je účastník konania oprávnený navrhovať na podporu svojich tvrdení dôkazy, pričom žalobca tvrdí, že zákon nestanovuje na toto jeho právo lehotu. Kasačný súd v tejto súvislosti uvádza, že je potrebné odlišiť právo účastníka nahliadať do spisu a predkladať dôkazy počas konania a na druhej strane povinnosť správneho orgánu dať účastníkovi konania možnosť vyjadriť sa k podkladom pre rozhodnutie a umožniť účastníkovi sa k podkladom vyjadriť. V danom prípade išlo o právo účastníka vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia a z toho dôvodu nemožno argument žalobcu odkazujúci na § 238 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z.z. (predkladanie dôkazov počas konania) brať za relevantný. Hoci zákon č. 73/1998 Z.z. výslovne nestanovuje povinnosť príslušnému orgánu dať účastníkom konania možnosť, aby sa pred vydaním rozhodnutia mohli vyjadriť k jeho podkladu i k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie a tiež výslovne stanovuje, že na konanie podľa tohto zákona sa nevzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní (§ 247a zákona č. 73/1998 Z.z.), kasačný súd je toho názoru, že právo účastníka konania vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia správneho orgánu je právom, ktoré účastníkovi konania vyplýva aj z medzinárodných prameňov práva, a preto reštriktívny výklad právnych noriem, ktorým sa správny orgán zbavuje povinnosti vyzvať účastníka konania, aby sa oboznámil s podkladmi pre rozhodnutie, by bol nezákonný. V prejednávanej veci však odvolací orgán dňa 13. januára 2019 doručil žalobcovi oznámenie o doplnení dokazovania (lehota na určenie termínu do 20. januára 2019), pričom lehotu na určenie termínu nahliadania následne aj predĺžil z dôvodu služobnej cesty žalobcu (lehota na určenie termínu do 28. januára 2019). V oboch prípadoch pritom odvolací orgán umožnil žalobcovi vyjadriť sa k podkladom a navrhnúť ďalšie dôkazy v lehote piatich dní od nahliadania. Žalobca svoje právo na vyjadrenie využil dňa 30. januára 2019, pričom zaslal odvolaciemu orgánu vyjadrenie bez návrhu na ďalšie dokazovanie. Odvolací orgán následne vydal napadnuté rozhodnutie až dňa 15. marca 2019. Vzhľadom na to, že v tomto prípade ide o osobitnú situáciu - vyjadrenie k podkladom rozhodnutia, kasačný súd je toho názor, že odvolací orgán bol v záujme hospodárnosti konania oprávnený určiť žalobcovi lehotu na vyjadrenie a predloženie dôkazov, ktorú nakoniec žalobca aj splnil. Lehotu piatich dní považuje kasačný súd za primeranú, pričom dopĺňa, že žalobca bol aj naďalej v zmysle § 238 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z.z. oprávnený predkladať dôkazy až do rozhodnutia odvolacieho orgánu, čo žalobca nevyužil. Na základe uvedeného kasačný súd preto uzatvára, že odvolací orgán stanovením lehoty 5 dní na vyjadrenie k podkladom rozhodnutia neporušil zásady správneho trestania alebo právo žalobcu na spravodlivý proces, a z toho dôvodu jeho konanie nemalo vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

V.

Záver

36. Sumarizujúc vyššie uvedené skutočnosti kasačný súd uzatvára, že nezistil dôvodnosť kasačných námietok sťažovateľa. Rozsudok správneho súdu považuje za vychádzajúci zo správneho právneho posúdenia veci a nezistil ani neodôvodnený odklon správneho súdu od ustálenej rozhodovacej činnosti kasačného súdu. Preto kasačnú sťažnosť podľa § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol.

37. Pozornosti kasačného súdu neušlo, že správny súd označil žalovaného ako Riaditeľ Riaditeľstva hraničnej a cudzineckej polície, pričom vzhľadom na ust. § 243 ods. 1 zák. č. 73/1998 Zb. má byť správne označenie Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície. Kasačný súd preto odchylné od správneho súdu označil v tomto rozsudku žalovaného ako Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície, s uvedením sídla a IČO.

38. O náhrade trov kasačného konania rozhodol kasačný súd tak, že ju žiadnemu z účastníkov nepriznal, keďže sťažovateľ nemal úspech v kasačnom konaní, a u procesne úspešného žalovaného nezistil výnimočné dôvody, pre ktoré by mohol spravodlivo požadovať náhradu trov konania (§ 467 ods. 1 v spojení s § 167 ods. 1 a § 168 SSP).

39. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 463 v spojení s § 139 ods. 4 SSP).

Poučenie :

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.